

TREBALL

ano : 1959

MINISTERIO DE CULTURA

MINISTERIO DE CULTURA

Treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Gener del 1959 N° 200 - Barcelona Preu: 1 Pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 37, 39 i 43 metres des de les 5 mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Per les mateixes ones de 37, 39 i 43 metres emt també tots els dies de 7 a 7 i mitja del matí.

Els dilluns, transmet en català.
CATALANS: ESCOLTEU-LA!

A LA VETLLA DE NOVES LLUITES

per

Gregori LOPEZ RAIMUNDO

supressió de les jurisdiccions especials i per que passin a la jurisdicció ordinària les causes de caràcter polític.

A poc a poc, després de depassar els marcs de la class obrera, el moviment antifranquista de masses guanya terreny entre totes les capes socials i avança cap a noves manifestacions pacífiques de caràcter general contra la dictadura.

què fan menstretant els partits i grups polítics de l'oposició antifranquista?

En el IV Ple del Comitè Central del Partit Comunista, referint-se a tot Espanya, s'ha afirmat que els citats partit i grups estan molt endarrera del moviment de masses. Aquesta afirmació és vàlida també per als catalans, els dirigents dels quals sembla que no es donen compte de la particular responsabilitat que fa recaure damunt d'ells el fet que Catalunya marxi al capdavant de la resistència espanyola contra la dictadura.

A l'exili, els dirigents d'Esquerra Republicana i altres partits burgesos tradicionals condicionen llur recolzament a un pla comú contra el règim al fet que aquest pla sigui patrocinat per la Comissió Executiva del P.S.O.E., la qual, com és sabut, seua aferrada a una orientació anticomunista que condemna els socialistes espanyols a la impotència. Els dirigents de la fracció política de la C.N.T. mantenen una actitud

VEIEU A LES PAGINES CENTRALS:

Informació sobre el Consell de Guerra contra Miquel Nuñez i els altres 13 treballadors detinguts amb motiu de les vagues del mes de març.

idèntica, mentre l'ala anarco-sindicalista es tanca cada cop més en els seu apolitisisme tradicional.

El Moviment Socialista de Catalunya, en la reunió de Perpinyà, d'agost del 1958, es va pronunciar pel salari mínim vital amb escala mòbil, per l'organització de noves accions de masses contra la dictadura, per un acord de totes les forces democràtiques amb el fi de procurar la substició de la dictadura per un govern provisional sense signe institucional que permeti al poble el decidir democràticament del règim futur.

Aquests acords del Moviment Socialista de Catalunya coincideixen amb les propostes fetes reiteradament pel Partit Comunista d'Espanya i pel Partit Socialista Unificat de Catalunya a les altres forces polítiques i podrien constituir una base d'entesa immediata entre el P.S.U. i el M.S.C. i altres grups polítics que actuen a Catalunya, principalment de tendència liberal i catòlico-progressista, els quals es manifesten en el mateix sentit. Però la direcció del M.S.C., pendent dels seus lligams amb el P.S.O.E., la social-democràcia europea i els sindicats nord-americans, es troba frenada per les posicions anticomunistes d'aqueixes organitzacions i no lluita realment per dur a la pràctica les resolucions de Perpinyà. Si el Moviment Socialista de Catalunya actua decididament en la línia marcada pels seus acords d'agost darrer pot jugar un paper positiu en el desenrotllament del moviment de masses i en la creació d'un front únic de les forces polítiques catalanes oposades al règim del general Franco.

ENTRE els grups polítics d'oposició que actuen a Catalunya i les organitzacions del P.S.U. existeixen relacions fraternals i, en alguns casos, òrgans de coordinació. En les vagues de març, en la Jornada de Reconciliació Nacional del 5 de

(passa a la pag. 2)

acabar l'any 1958 Barcelona viu polític encara més un clima dens que el va precedir el boicot dels transports públics de gener del 1957 i les grans vagues de març darrer.

Els treballadors tenen els mateixos salaris que fa dos anys, però aquests salaris han perdut més d'un terç del seu poder de compra. I ara, la majoria dels obrers no poden fer hores extraordinàries, puix que moltes empreses no treballen la setmana completa.

Les demandes d'un augment general de salaris i de l'establiment d'un salari mínim vital amb escala mòbil plouen sobre els sindicats i els jerarques fan esforços inaudits per a impedir que l'onada de protestes legals es transformi en un moviment vaquístic de caràcter general.

La crisi que atenalla el ram tèxtil provoca la del comerç, de la confecció i altres indústries que empleen milers d'obers, repercutint desfavorablement en tota la vida econòmica de Catalunya. D'ací que les dificultats i el malestar augmentin també al camp, en les professions liberals, entre els intel·lectuals, estudiants, funcionaris, etc., i que nombroses associacions professionals estiguin en lluita oberta contra la dictadura.

En els centres d'ensenyament, en les associacions culturals i recreatives, tota activitat social es converteix en activitat antifranquista: i el culte a la llengua, i a les tradicions catalanes és sinònim d'oposició al règim àdhuc quan llurs promotors realitzen en l'Església.

En la protesta contra el procés seguit al nostre camarada Miquel Nuñez i altres dirigents de la vaga de març i contra les recents detencions de socialistes, hi participen totes les capes de la població: advocats, professors universitaris, intel·lectuals, dignataris de l'Església i fins i tot alguns caps de l'Exèrcit, que es manifesten per la

« MIETXA » EL NOU PLANETA QUE GIRA ENTORN DEL SOL

UNA GRAN CONQUESTA DE LA HUMANITAT

EL 2 de gener del 1959 romandrà com una data senyera de la història dels homes.

Aqueix dia la humanitat s'assabentava, meravellada, de la grandiosa gesta científica soviètica: el llançament d'un enginy que, ultrapassant una de les velocitats còsmiques, assolía escapar-se de l'atracció de la terra. Un dels més vells i folls somnis de l'home, el de la conquesta dels espais siderals, ha començat a fer-se realitat!

A hores d'ara, el cohet còsmic soviètic, després d'haver deixat ben endarrera la Lluna i haver realitzat una fantàstica cursa de centenes de milers de

quilòmetres la prosegueix, indefinidament, transformat en planeta, entorn del Sol. La mà de l'home ha aconseguit per primera vegada en la vida que el vol d'Icar sigui etern...

«Mietxtà», («El Somni» com l'anomenen els moscovites), abans d'enmudir per a sempre i de deixar el nostre món ha realitzat una extraordinària tasca de recollida i transmissió de descobertes i informacions científiques de tota mena d'un abast extraordinari: El cohet còsmic, que pesaba una tona i mitja, era un veritable laboratori científic.

«Mietxtà» ha obert a la humanitat

l'era de les expedicions còsmiques interplanetàries.

AQUESTA prodigiosa conquesta científica ha aixecat arreu del món un allau de comentaris, un grandiosos entusiasme admiratiu. El cohet còsmic soviètic ha obert a la humanitat les més extraordinàries perspectives per a l'esdevenidor immediat: Demà, els primers homes navegaran pel cosmos infinit, aniran i tornaran de la Lluna o Mars. «El septennat actual» acaba d'escriure el professor Pokrovski en el setmanari soviètic «Literatura i Vida», **veurà la conquesta dels espais**

(passa a la pag. 2)

(ve de la primera pag.)

maig i en les lluites dels estudiants, aquests grups actuaren junt amb els comunistes, en uns casos sobre la base d'acords previs, en altres, arribant-se a acords en el curs mateix de l'acció. Aquests començos d'unitat d'acció constitueixen un gran progés del moviment de masses i el Partit Socialista Unificat de Catalunya no escatimarà cap esforç per tal de consolidar-los i desenrotllar-los.

Per a acabar ràpidament amb el règim actual i avançar pacíficament cap a un règim de convivència democràtica caldria arribar a la conclusió d'un pacte i a la creació d'un centre coordinador de totes les forces de l'oposició antifranquista. Però els acords de caràcter local, ensems que ajuden a l'extensió de la lluita de masses faran més factible —i fins i tot el poden determinar— un acord en escala nacional. D'ací que el P.S.U. consideri la unitat per la base el principal camí per a arribar a la coordinació i a l'entesa de totes les forces antifranquistes de Catalunya.

Si els partits i altres grups polítics d'oposició encapçalessin units el moviment de masses que està creixent a Catalunya, propiciarien amb llur exemple una unitat similar en l'àmbit de tot Espanya, la qual cosa decidiria sense dubte el ràpid enfonament de la dictadura del general Franco.

Que ningú tanmateix no pensi que el moviment de masses s'aturarà per tal d'esperar que els dirigents dels partits polítics es decideixin a passar el Rubicó. La lluita continuarà amb ells o sense ells perquè respon a una necessitat vital de les distintes capes i classes socials danyades per la continuació de la dictadura.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, totalment identificat amb el Partit Comunista d'Espanya, ha proclamat més d'una vegada que desitja compartir amb altres partits la direcció del moviment de masses. Però ni l'abandonament ni les maniobres dels altres no el faran desertar del seu lloc al davant del moviment en tant que avantguarda de la classe obrera de Catalunya. És més, el Partit Socialista Unificat s'esforçarà per orientar i organitzar en la lluita per la defensa de llurs reivindi-

La corrupció és una característica del règim dictatorial del general Franco, tant més com més s'acosta a la seva fi.

Malgrat tot el que s'ha fet i es fa per tapar-lo, l'escàndol de els divises ha pres estat públic, aixecant una onada d'indignació popular.

Es parla de milers de milions de pessetes enviats a Suïssa i venuts a l'engrós, provocant una baixa ràpida de la pesseta. Es dona la xifra de 12 a 14 mil milions. Quants més milers de milions no segueixen altres camins per a ser venuts en altres capitals europees!

Qui són els traficants?

Per ordre alfabètic, el primer nom que s'ha citat a Catalunya és el d'Acedo Colunga. Aquest cap falangista rabiós, mel·lífluu a vegades quan parla en públic, que feu tancar les fàbriques el mes de març i va descarregar una violenta repressió contra els treballadors en lluita per millors salaris, és el primer encartat en l'escàndol de l'evasió de capitals. Així apareix un motiu més que explica les amonaccions que en el darrer temps llança contra tots els que critiquen el règim, contra tots els que es decoren denunciant la corrupció imperant.

Com podria tractar malament els altres traficants?

Els senyors de «sombbrero», guants i carters, han estat tractats a «Jefatura» amb totes les consideracions. **Quina diferència quan es tracta d'obres i empleats que gosen demanar salaris més elevats!** Llavors la policia maltracta, apallissa i tortura i se'ls munta Consells de Guerra!

Els senyors «encopetats», en canvi, han estat rebuts amb reverències a «Jefatura» i se'ls ha proposat una transacció: **«Aquí no ha passat res. Passeu els dòlars i seus abonaran en pessetes».** Alguns ho han acceptat.

Però sempre hi ha un tret que s'escapa a trascantó. Un industrial —«vox populi»

coacions no solament els obrers, sinó també les capes no proletàries, i s'esforçarà per donar al moviment de masses els òrgans de direcció i d'unitat que li són necessaris per a conquerir la democràcia.

diu que de Sabadell— s'ha plantat i ha dit que no.

«Cóm?, donar els dòlars? De cap manera!»

I el policia que l'interrogava es va quedar glaçat quan l'industrial va afegir que no en donaria ni cinc, mentre no tornessin també tot el que tenen a l'estranger, entre altres, donya Carmen Polo de Franco i la senyora d'Acedo Colunga.

I corroborant les assercions de l'industrial, se sap que Acedo Colunga ha anat a Madrid a entrevistar-se amb Franco amb el qual han quedat en fer el mut sobre aquesta qüestió, i que la revista argentina «Para tí» ha estat recollida dels quioscos per la policia perquè publica una informació de les cases i terrenys que donya Carmen ha comprat aquests dies en aquell país.

Heus aquí el que fan els senyors del règim amb els diners acumulats mitjançant els baixos salaris que es paguen als treballadors i les escandaloses pugues de preus de tots els dies. I encara demanen que s'augmenti la productivitat, que no s'augmentin els salaris i que es persegueixi als treballadors que reclamen llur augment. Mai no s'atipen de fer milions!

La denúncia de l'escàndol ha d'estimular la lluita dels treballadors per un salari mínim vital amb escala mòbil i a base de la jornada de 8 hores. Denunciant l'escàndol apareixerà encara més comprensible el perquè el règim i els jerarques es neguen a satisfer les demandes dels obrers i empleats.

I a més, farà veure que s'acosta l'hora del cop decisiu a una dictadura que ja s'està esfilagarsant i caient a troços en mitja de la més innoble corrupció.

Ja ningú no té confiança en l'estabilitat de la dictadura. I els que se n'aprofiten busquen a corre-cuita posar els profits en lloc segur.

Es una senyal de mal presagi per al règim. Però cal que tots els partidaris d'acabar amb la corrupció i amb el règim s'uneixin i contribueixin a donar l'impetuosa decisiva. Cal fer saltar el muntatge de la banda franquista d'explotadors, d'estraperlistes i traficants.

(ve de la primera pag.)

infinits i de les riqueses del cosmos.»

Amb aquesta extraordinària gesta que succeix al llançament dels primers sputniks, la ciència i la tècnica del primer país socialista mostren fins a quin punt es troben a l'avantguarda.

En els nostres temps, Prometeu, el déu mitològic de la Ciència i del Progrés, porta un nom soviètic!

UNA vegada més, les realitzacions de la URSS palesen de forma incontestable la superioritat cada dia més evident, cada dia més aclaparadora del règim socialista. És el Socialisme, allò que ha permès a la vella i endarrerida Rússia dels tsars d'esdevenir la puixant Unió Soviètica dels nostres dies que ateny les més altes cimes de la ciència. Adhuc els més obtusos han de convenir que realitzacions d'aquesta mena solament poden ésser obra d'un país superiorment organitzat, d'un règim que allibera plenament les immenses forces creadores dels pobles i dels homes. **«Només un país que disposa d'una ciència, d'una tècnica i d'una indústria molt desenvolupades podia portar a terme aquesta tasca. El cohet que ha tractat la seva cursa eterna entorn del Sol és l'obra de les diferents in-**

dústries de l'economia socialista.

Aquesta desena planeta representa l'acumulació de les descobertes més modernes de la radio-tècnica, del radio-guidatge, de la física dels semi-conductors, de la metal·lúrgia, del càlcul electrònic.» Aqueixes paraules de Topxiev, secretari de l'Acadèmia de Ciències de la U.R.S.S., resumeixen excel·lentment l'alt nivell industrial i tècnic que calia posseir per reeixir.

Quan risibles no apareixen, a la llum d'aquests fets i realitzacions que posen fites imperecederes en la història de la humanitat, les pobres contorsions oratòries dels que encara gosen parlar dels «països sotmesos a l'esclavatge comunista» com feia el general Franco els dies darrers, en el seu «missatge» de cap d'any. El desvergonyiment del dictador és el del lladre, que crida, fugint: «Aga-feu-lo!» A tots ells les paraules de Krutxev els hi venen com anell al dit: **«La nova victòria de la Unió Soviètica constitueix una prova convincent de que un règim socialista estimula eficaçment el desenvolupament de l'economia, de la cultura i de la tècnica. Aquesta victòria del noble soviètic anorren les colúmnies dels enemics que intenten difamar el règim soviètic.»**

No cal ni dir que aquest esdeveniment tindrà també importants repercussions en el terreny internacional. Comentant-lo, el corresponal a Londres d'un periòdic, escribia: «D'ara endavant està completament clar que els russos poden enviar bombes H a qualsevol punt de la terra, i que disposen d'un sistema de guidatge ben superior a tot el que ha estat realitzat del costat occidental.» Això és cert, i és comprensible que desvetlli creixents inquietuts en el països que han esdevingut bases militars antisoviètiques. Com és cert, igualment, que ha de contribuir en gran manera a refrescar els botafocs imperialistes... Diem, també, que tot això esquinça més i més el teixit de patranyes sobre «l'agressivitat» soviètica. Curiós «agressor» que, quan més fort és, més parla de pau!

Aquesta gran victòria de la humanitat i del socialisme és, alhora, una gran victòria de la pau.

Els savis, els tècnics, els obrers que han realitzat «El Somni» l'han dedicat al proper XXI Congrés del P.C.U.S. com un anunciador del grandios pla septennal, enguany començat, que aportarà noves, grandioses i pacífiques victòries socialistes.

UNA CRIDA ALS TREBALLADORS

del Partit Comunista d'Espanya

ECOLLINT l'ambient general del país i les lluites i protestes de milions de treballadors de tot Espanya per l'augment de salaris i per un salari mínim vital, el buro polític del Partit Comunista d'Espanya ha fet publica una «Crida als treballadors». Per tal d'aconseguir els objectius citats, aquesta Crida posa de relleu en primer lloc la necessitat d'eleva la protesta i d'organitzar la pressió constant dels treballadors: «Si tots els interessats uneixen i organitzen llurs forces i actuen, el Govern haurà de cedir, com va cedir en 1930». A continuació, la Crida denuncia els culpables de l'encariment del cost de la vida: el Govern i els grans capitalistes, dient: «Mentre els obrers, els pagesos, els empleats, tot el poble pateix privacions sense compte, els magnats de l'oligarquia financera realitzen especulacions i fraudes escandalosos, com el que recentment ha sortit a la llum publica, enviant a l'estranger milers de milions robats als treballadors, contribuint a la desvaloració de la pesseta i a l'empitjorament de les condicions de vida dels materials del poble treballador».

La Crida fa ressaltar com es l'oligarquia financera la que es beneficia de la major productivitat que el Govern reclama als treballadors i com és també ella la que provoca el constant augment de preus, elevat dels penètics, carregant els impostos i dedicant milers de milions de pessetes a obres militars.

«Hi ha un mitjà —diu la Crida del Partit Comunista— d'apujar els salaris sense que augmentin els preus: **DISMINUIR ALS BENEFICIS DELS GRANS CAPITALISTES; DISMINUIR ELS IMPOSTOS; DISMINUIR LES DESPESES EN OBRES MILITARS I Suntuaries**».

Després d'assenyalar que la solució a les dificultats dels treballadors està en imposar **UN SALARI MÍNIM VITAL AMB CUALA MÒBIL PER 8 HORES DE TREBALL**, insisteix en la necessitat d'organitzar la lluita per destruir les maniobres del Govern i dels alts jerarques sindicals.

«La destitució d'enllaços i vocals socials, les amenaces i persecucions que se'ls fa objecte, contrasten amb l'escandalosa demagogia «sinaicalista» de la dictadura».

Després d'insistir en què els obrers han de defensar llurs enllaços i vocals, invita els treballadors a lluitar per que, en cas de poder-los mantenir, lluitin per que siguin reemplaçats per altres companys de treball tan fermes i decidits, com els destituïts. Els invita a «no abandonar cap posició legal» en la defensa de llurs interessos.

A continuació, la Crida denuncia la manobra del Govern amb els pretesos «Convenis Col·lectius». Amb aquesta maniobra el Govern pretén trencar el front unit dels treballadors de tot Espanya, obligant-los a discutir aïlladament les qüestions que interessin en primer lloc els grans capitalistes. La Crida assenyala als obrers que siguin posats a discussió, els invita a planificar la necessitat de no deixar-se desviar de llur lluita i, allí on els Convenis col·lectius tinguin fermament l'exigència de començar per l'augment de salaris, pel salari mínim vital amb escala mòbil i la jornada de vuit hores.

En referir-se a les assemblees provincials i regionals celebrades els mes de novembre del 1958, convocades pels jerarques, de les quals cal aprofitar tots els acords positius que la pressió dels treballadors hagi pogut imposar, dona la següent orientació:

«Però no ens hem de limitar a això. Hem de reclamar la celebració d'assemblees de representants directes dels treba-

lladors, que exposin sense embuts allò que pensin; cal reclamar un Congrés de treballadors, els delegats del qual siguin elegits a les fàbriques i empreses en eleccions de primer grau. Congrés que elevi un programa de reivindicació als Govern i orienti els treballadors sobre com han de lluitar per a que siguin atesos».

La Crida explica les lluites sotingudes i la forma com tornen a estendre's les protestes, accions i altres activitats en els diversos llocs de treball, recolzant en les posicions legals i aplicant audaciosament mesures extra-legals, com la vaga si és necessari, però sempre aprofitant al màxim tota la gama de possibilitats intermitges com la disminució del rendiment, els aturs parcials i de braços creuats, les visites de comissions i concentracions davant dels locals dels sindicats o de les direccions d'empresa.

«El Partit Comunista —segueix dient— considera molt important per a l'èxit de les accions el saber preveure llur abast i proporcions, aprendre a començar-les en el moment oportú i a posar-hi fi també oportunament. Amb això es tracta de no desgastar, sinó d'acumular, d'enrobar encara més la força dels treballadors».

Adreçant-se més endavant al Partit Socialista, a la CNT, als catòlics, a tots els grups d'oposició, els proposa un acord per orientar en comú els treballadors en la lluita per l'augment de salaris, per un salari mínim vital amb escala mòbil i per la jornada de 8 hores.

Al mateix temps crida els treballadors a desenrotllar les lluites reivindicatives de manera que es lliguin amb la lluita per democratitzar els sindicats, per que tots els dirigents siguin elegits directament pels treballadors, per que els grups patronals surtin dels sindicats i per que aquests si-

guin independents del Govern i de la Falange.

Per tal de realitzar aquestes tasques invita els obrers a organitzar i impulsar la poderosa oposició que creix en els sindicats, oposició que abarca la gran massa dels obrers sense partit, així com els comunistes, socialistes, cenetistes, catòlics, liberals i dissidents falangistes, que aplega enllaços i vocals i fins i tot funcionaris sindicals descontents de la situació present, no importa com hagin estat nomenats.

Els militants del P.S.U. hi trobaran ensenyaments valuosos per a organitzar la lluita dels treballadors de Catalunya. I considerant-lo un document propi, d'esforçaran per difondre'l entre els treballadors de totes altres opinions, cercant de fer efectiva la unitat d'acció a la qual la Crida del Partit Comunista invita els treballadors de tot Espanya.

SUBSCRIPCIO A FAVOR DE «TREBALL» I DE LA PROPAGANDA DEL P.S.U.

Amb motiu de la sortida del número 200 de «Trebball», acollint diverses propostes tendents a promoure un ajut econòmic que contribueixi a una més ampla difusió de «Trebball» i a un increment de la propaganda del Partit, el Comitè Executiu ha acordat obrir una subscripció, a la qual invita a sumar-se totes les organitzacions i militants, així com els simpatitzants i tots els patriotes de Catalunya que aproven la política del P.S.U. i desitgen contribuir a la seva difusió.

PRIMERA LLISTA DE DONATIU

Un grup de membres del Comitè Central... 1,100 pessetes

EL NUMERO 200 DE "TREBALL"

En sortir el número 200 de «Trebball» clandestí, el Comitè Executiu del P.S.U. saluda el periòdic, òrgan central del Partit i els militants heroics i abnegats que han assegurat la seva reparició i difusió a partir del 1942.

Malgrat la violència de la repressió, «Trebball» ha esdevingut un gran mitjà de comunicació del Partit amb les masses obreres i pageses i amb totes les forces que s'estan mobilitzant a Catalunya contra la dictadura, per la llibertat i la democràcia. Ensenms ha estat i és un mitjà pràctic per a organitzar entorn seu nous grups i cèl·lules del P.S.U.

Junt amb «Mundo Obrero» i altres mitjans de propaganda, «Trebball» és cada dia més el guia imprescindible dels militants del P.S.U. i de les masses populars de Catalunya.

El primer Congrés del P.S.U. va encarregar al Comitè Central d'esforçar-se per elevar políticament i ideològicament el contingut de «Trebball», per millorar-ne la presentació i per assegurar-ne la més ampla difusió.

Després del Congrés, a l'entorn de la política de Reconciliació Nacional, lluitant contra la repressió i per l'amnistia general, pel millorament de les condicions de vida de les masses treballadores i per la unitat d'acció de totes les forces cobijoses d'assegurar una transició pacífica al restabliment de la democràcia, la xarxa de corresponsals i distribuïdors del periòdic s'ha anat eixamplant considerablement, ensenms que l'organització i la influència política del P.S.U. en les fàbriques i altres llocs de treball, en els centres culturals de Barcelona i en les principals ciutats i comarques de Catalunya.

Aquesta xarxa de corresponsals i difusors del periòdic constitueix una base essencial per a augmentar encara més l'interès de les masses catalanes envers el periòdic i per assegurar una difusió més reguar i de més nombre d'exemplars.

El Comitè Executiu demana a les organitzacions i a tots els militants dels P.S.U. de prestar una gran atenció a «Trebball», d'assegurar-li col·laboracions i informacions, de vetllar per la seva difusió i pel pagament regular dels números rebuts, així com per incrementar l'ajut econòmic.

En les noves condicions, l'ascens de la lluita dels treballadors i del poble catalans, coincidint amb l'acreixement de la lluita de la classe obrera i del poble de tot Espanya, exigeix un nou esforç de tot el Partit per a elevar la qualitat del contingut de «Trebball» i de tota la propaganda del P.S.U. i per assegurar econòmicament les possibilitats d'una difusió cada cop més ampla.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Gener del 1959

Per acabar amb l'esperit de guerra Prou repressió i consells

ELS dies 29 i 30 de desembre, en el llindar de l'any 1959, mentre resonava encara el tradicional missatge nadalenc: «Pau en la terra als homes de bona voluntat», tingué lloc a Barcelona el Consell de Guerra contra Miquel Nuñez i els seus companys.

L'audiència fou oberta en mig de gran espectació i, durant totes les sessions, la sala estigué plena de gom a gom. Hi havia gent fins i tot a les finestres i als corredors; nombrós públic va quedar fora de la sala, massa petita per a tanta gent.

Assistien en qualitat d'observadors un advocat francès i un anglès, aquest enviat pel Partit Laborista, el corresponent del «Times» a Barcelona, alguns sacerdots, entre els quals un d'enviat pel bisbe de la diòcesi com observador, i nombrosos obrers de distintes fàbriques barcelonines i amics i parents dels detinguts.

Els advocats defensors feren un gran esforç per assegurar una defensa coratjosa.

El defensor de Miquel Nuñez, senyor Soler i Barberà, digué que es podia desdoblir la causa del seu defensat en l'aspecte polític i social, convertida per un costat en la causa a la qual haurien d'assistir totes aquelles persones que aspiren a la liquidació de l'esperit de guerra civil i, per un altre costat, en la causa de milers de vaguistes que el mes de març passat, obeint les consignes del Partit Socialista Unificat de Catalunya i mitjançant el seu dirigent en el país, Miquel Nuñez Gonzalez, es llençaren a la vaga en manifestació pacífica de solidaritat amb els obrers asturians i en reclamació de reivindicacions econòmiques i socials amb les quals estaven d'acord la totalitat dels treballadors de totes les tendències, fossin o no comunistes. «Es indubtable, senyors del Consell —va dir— que uns i altres han de sentir-se representats ací i que cap d'ells no desmentiria les afirmacions ni deixaria de solidaritzar-se amb els principis que, amb singular consideració, heu permès als processats d'exposar-los.»

L'advocat, senyor Agustí de Sèmir, justificà l'actuació dels seus defensats en la injustícia social que regna a Espanya, en les condicions inhumanes amb què viuen els treballadors, en el constant encariment del cost de la vida.

L'advocat, senyor Cuenca, demostrà la il·legalitat de la instrucció, la incompetència del Tribunal Militar i de la llei aplicada als processats, denunciant les tortures de les quals foren objecte a «Jefatura».

Un altre advocat, el senyor Agustí Llatas va exposar com no es pot equiparar la vaga i la distribució de propaganda amb un delictes de rebel·lió militar. Un tal criteri, va afegir, hauria de portar també a jutjar per rebel·lió militar els responsables de la fugida de divises que s'acaba de descobrir.

Els advocats Vergès i Feliu també aportaren argumentació demostrant que les accions il·legals de llurs defensats es deuen totalment a les condicions socials imperants en l'actual societat espanyola.

L'actitud de Miquel Nuñez, les intervencions del qual, responen a l'advocat

defensor, resumim a part en aquesta mateixa pàgina de «Trellall», impressionà profundament al públic i tot demostrava que també al tribunal.

En començar la sessió del dia 30, es va poder veure que les coses havien canviat, com si s'haguessin rebut de més amunt orientacions concretes sobre com s'havia de desenrotllar el Consell de Guerra. La Brigada político-social es va concentrar en la sala i l'actitud dels membres del Tribunal es va tornar més rígida, destacant pel canvi el Vocal Ponent, encarregat, segons sembla, de fer arribar al Tribunal les ordres del Govern o del Capità General.

Malgrat aquest canvi ben visible, ningú no podia esperar la condemna dictada contra els processats, aprovant estrictament les demandes del fiscal.

Aquesta sentència ha produït una gran indignació entre els treballadors barcelonins i ha impressionat les més amples capes de la població.

La injustícia de la sentència encara es posa més de relleu en tenir compte del considerant que la precedeix, el qual diu així:

«Les activitats dels encartats s'encaminaven principalment a una tasca aparentment pacífica de penetració en l'organització sindical espanyola, procurant l'elecció d'enllaços sindicals afiliats a l'esmentada organització clandestina (Partit Socialista Unificat de Catalunya), cosa que van assolir en diverses empreses, principalment del ram metal·lúrgic, i per mitjà dels quals plantejaven després una sèrie de reclamacions i reivindicacions de tipus laboral, basades principalment en les peticions d'augment de salaris en front de l'encariment del cost de la vida. Tot això va culminar en l'atur parcial d'algunes d'aquelles empreses el dia 25 de març de l'any en curs, la qual cosa motivà que l'autoritat governativa clausurés algunes d'aquelles fàbriques fent avortar així el moviment vaguista.

«Això i la posterior tasca de la policia governativa desarticularen o posaren al descobert l'activitat dels individus del P.S.U. quan, després de l'esmentada jornada del 25 de març projectaven l'anomenada Jornada de Reconciliació Nacional, la qual tenia per objecte crear un clima de malestar i inquietud a fi i efecte de minar i acabar amb el règim, per a qual cosa postulaven la creació d'un govern provisional que preparés unes eleccions i dongués pas a un altre règim de signe democràtic...»

Aquesta inculpció, signada per Antonio Baeza Mancebo, Jesús Rubio Fernandez, Julio Portillo Arija, Victorino Martín Muñoz i Vicente Martínez Berro, diu ben clar que a Espanya encara es dicten sentències de quinze anys de presó per haver lluitat pacíficament per un millorament del nivell de vida dels treballadors, per la reconciliació nacional dels espanyols i per la instauració d'un règim democràtic.

Aquests fets han d'estimular encara més la lluita de tots els espanyols per l'amnistia total, per acabar amb les jurisdiccions militars, per acabar amb la repressió. Tot això és avui possible tan aviat com tots els partidaris de canvis pacífics i democràtics s'uniran coordinant llur acció i invitant el poble a una acció resoluta.

ELS fets que s'expliquen avui en aquestes pàgines de «Trellall» demostren les grans possibilitats de la lluita pacífica contra la dictadura franquista, contra els seus mètodes repressius, contra l'arbitrarietat i les injustícies que són víctimes els treballadors i els intel·lectuals que lluiten en la seva punya per millors condicions de vida i de la democràcia.

Avui, gràcies a la lluita constant de la població conscient del nostre poble i del ressò que troba en més àmplies masses populars, existeixen condicions a intensificar les accions de tot ordre: legals i ilegals, per a denunciar a la llum pública la injustícia que la dictadura voldria perpetuar.

La denúncia i el desemmascament de les il·lusions dels franquistes han de contribuir a obtenir una solució veritable, amnistia per als homes i dones detinguts i sonats per fets polítics i per als milers d'exiliats.

MIQUEL NUNEZ DAVALL

El camarada Miquel Nuñez, membre del Comitè Executiu del P.S.U. ha comparegut davant del Consell de Guerra, junt amb altres 18 treballadors, tots detinguts amb motiu de les vagues de març del 1958.

Conseqüent amb el comportament dignu tingut davant dels esbirros policials que el torturaren a «Jefatura» i davant del coronel Eymar, el camarada Nuñez ha honorat enterament la seva condició de dirigent comunista, ha respost a l'admiració i estima que li testimonien desenes de milers de treballadors barcelonins i de tot Espanya, així com altres persones progressives de totes les capes socials.

Miquel Nuñez ha respost serenament, defensant la política del P.S.U. i del Partit Comunista d'Espanya, a les preguntes que se li han fet i, privat de fer-ho més extensament, ha dit unes paraules finals, glosant aquesta política.

Entre les primeres respostes figura la denúncia de les criminals tortures policials contra els detinguts. El policia Creix i la seva banda, presents en la sala, van escoltar l'acusació: «**Es cert que vaig ser torturat copiosament.**»

I després vingué la denúncia de l'arbitrarietat política i judicial, convertida en mètode per la dictadura.

Pregunta: Quant de temps romangué a «Jefatura»?

Resposta: **Trenta dies.**

Pregunta: Quant de temps estigué en presó abans de prestar declaració davant del coronel Eymar?

Resposta: **Tres mesos aproximadament.**

P. — Mentre prestava declaració, entraren en el despatx del coronel Eymar policies o inspectors dels mateixos que l'havien interrogat?

R. — **Si, i concretament l'inspector Creix.**

Més endavant, l'advocat defensor pregunta en què consisteix la política de Reconciliació Nacional i el camarada Nuñez respon:

«**La política de Reconciliació Nacional que propugnem el Partit Socialista Unificat de Catalunya i el Partit Comunista d'Espanya s'inspira en el desig de contribuir a liquidar l'esperit de guerra civil existent a Espanya des del 1936 i de posar fi als odís engendrats**

per la continuació de la guerra, o bé perquè els espanyols en lloc de proposar una comprensió, refus de tota manera facilitar la solució pacífica dels problemes existents. En el nostre millor moment de vida del país calia amnistia i llibertat per a tots els detinguts i la transició a un règim de democràcia en l'assentament expressada

P. — Què favor d'aquesta

R. — estat la causa que més ha de la guerra restab?

mutuació als

A una que reconeix el caràcter del camarada mateix dels mateixos dissidents, democràtics tots els que tic». I va de obliga a grat el des tres de pag

P. — de març, P.S.U. i el paper prin

El camara vaga de daritat per lluita per recolzar d'augment presentat ses, teni nal de

P. — guia? La res acobats el moviment

civil i per la reconciliació nacional guerra! Amnistia general!

d'una guerra que ja fa vint anys que va acabar. una amnistia que permeti als espanyols tots de en una Espanya alliberada de la por de la repres- les tortures policiaques, en la qual lluitar per condicions de vida i tenir i defensar ideals polí- constitueix un delictes.

amnistia general, la reconciliació nacional, la lli- són avui l'anhel més profund i arrelat de tot el de Catalunya i d'Espanya entera.

que aquest anhel es converteixi en acció i doni l'em- que ha d'ensorrar tots els obstacles que en sepa- d'una pau cívica, d'una concòrdia ciutadana sense minacions, on cadascun tingui llibertat per a de- les seves opinions i on aquesta llibertat sigui la del respecte i comprensió mutus sense discrimina-

AL CONSELL DE GUERRA

ció de post- rissió dels es- conciliables. Es ons de mútua respecte mu- per tal de a nacional i a dels greus nics: plante- urgents són: condicions de d'una àm- de les lli- principalment, l'actual rè- fonamentat atat nacional

Ques comunistes a l'ocue- que, havent a clau seu partit els es conseqüències guerra, volem el respecte nant solu- s nostre país».

una sobre el per ecomunitat, donat a seva actuació, que «pel de recórrer a falangistes els cristians- i cenetistes i anvi de nocrà- el règim el que ament, mal- els i dels al- la legalitat.

tenia la vaga iniciativa del i es va jugar un

com respon que la de macter de soli- Astúries en la per a ons i el de les peticions reiteradament i mai ate- un pla nacio- espanyols.

concrets perse- els objectius estacar que el pacíficament

tal com s'havia concebut i indicat. I el camarada Nuñez afegeix: «La respon- sibilitat per la prolongació de l'atur pacífic, que havíem fixat estrictament per al dia 25 de març, correspon al Governador Civil, el qual va fer tancar les fàbriques més importants, impeding als obrers de tornar al treball».

A una altra pregunta del defensor va respondre que els comunistes no identifiquem l'exèrcit amb la dictadura i que creiem que l'interès dels militars no està en deixar que es prolongui l'agonia del règim, sinó en què s'estableixi el més aviat possible un clima de democràcia i de concòrdia cívica que exclouï el retorn de represàlies polítiques i d'una nova guerra civil. I va continuar dient que els comunistes considerem que l'exèrcit no s'ha d'enfonsar amb la dictadura i que prestaria un gran servei al poble deixant de donar recolzament a la dictadura i no oposant-se a un canvi pacífic de signe democràtic.

ACCIO NACIONAL I INTERNACIONAL CONTRA LA REPRESSIO

Cada dia es més vigorós el crit que exigeix que es posi fi a l'existència de tribunals militars per jutjar fets polítics. Cada dia es més conseqüent la lluita per una amnistia general als presos i exiliats polítics. A finals de desembre, els familiars dels detinguts de Barcelona amb motiu de les vagues de mars, enviaren una lletra al Papa

«Us demonem que recolzeu la nostra petició d'amnistia i llibertat per tots els presos polítics espanyols, alguns dels quals fá 18 anys que están a la presó».

Unes setmanes abans del Consell de Guerra contra Nuñez i els seus companys, 48 diputats laboristes britànics, encapçalats per la president de l'esmentat partit, senyora Barbara Castle, enviaren a l'embaixador espanyol a Londres un petició demanant que es donguessin garanties de defensa a detinguts polítics i efegint: «CONSIDEREM QUE JUTJAR CIVILS EN TEMPS DE PAU DEVANT TRIBUNALS MILITARS ESTA EN CONTRADICCIÓ AMB LA FORMA MES ELEMENTAL DE LEGALITAT I JUSTICIA».

Després de protestar contra les detencions de socialistes a Espanya, el

comprensió entre els obrers, intell.ec- tuals, industrials i classes mitjes en

L'advocat va preguntar si la política de Reconciliació Nacional troba ressò i general.

El camarada Nuñez respongué que sí, plenament. I que els comunistes no som els únics a desitjar un canvi democràtic i que en tal desig coincideixen els republicans, socialistes i cenetistes, així com molts monàrquics, els liberals, els demòcrata-cristians i fins i tot molts antics falangistes.

Entre les darreres preguntes de l'advocat hi hagué la de si els comunistes en plantejar la política de reconciliació nacional, renunciem a la futura implantació del socialisme a Espanya.

La resposta fou clara i concreta que no hi renunciem, que aspirem a avançar cap al socialisme d'una manera pacífica, a través de canvis democràtics i recolzant en la voluntat del poble.

Poc abans d'acabar el judici, el camarada Nuñez va aixecar-se per a fer una declaració que no li fou autoritzada. Però va poder pronunciar les següents paraules:

«Subscriu enterament tot el que en l'aspecte polític ha dit el meu advocat defensor i tot el que en l'aspecte social ha dit l'advocat, don Agustí de Sèmir. I solament en queda fer patent una preocupació. La de que aquests Consells de Guerra, les sentències que es dictin i la política de repressió, consentida o toierada, per odi o timidesa, encara per molts, poden impossibilitar la solució pacífica que els comunistes preonitzem. I en aquest cas seriem els primers en lamentar que el poble espanyol hagués de recórrer per tal d'acabar amb la dictadura a procediments de lluita que voldríem veure desterrats del panorama polític d'Espanya».

(Redactat a base de les notes d'un corresponal de «Treball.»)

diari de Suecia «ARBETAREN» afegeix: «Allò decisiu pel pervenir d'Espanya és que les velles i noves forces democràtiques es posin d'acord per estructurar una alternativa viable al règim dictatorial i puguin resoldre el problema de la transició a un altre règim sense guerra civil».

També amb motiu de la protesta contra les detencions de socialistes a Barcelona i altres ciutats d'Espanya, el diari d'Estocolm «AFTONBLADET» diu que aquesta vegada Franco no ha pogut utilitzar l'espantall anticomunista

El Moviment Socialista de Catalunya ha fet pública una nota amb motiu de la detenció d'alguns dels seus militants en la que, després d'exposar la personalitat de cada un d'ells i denunciar el procediment judicial de que foren objecte, fá una crida a l'opinió democràtica mundial per que aquesta es movilitzi per: «La llibertat dels detinguts polítics i el restabliment de les llibertats democràtiques a Espanya.»

El diari «Vorwärts», òrgan del Partit Socialdemòcrata Alemany, comentant les detencions de socialistes, denuncia el fet de que la repressió franquista sigui silenciada, conscientment, per

CRIDA DE LES DONES

La «Unión de Mujeres Antifascistas Españolas» i la Unió de Dones de Catalunya, amb motiu de les festes de Nadal, han fet pública una declaració en la qual, després de referir-se al significat de les festes, diuen entre altres coses:

«Fa ja 20 anys que llars espanyoles es troben privades d'éssers volguts que haurien d'ésser llur sosteniment. Vint festes de Nadal consecutives que, en la taula familiar cal recordar l'absent: el marit o el pare, el fill o la germana. Fa vint anys que homes i dones es troben privats de llibertat per delictes d'opinió.

«Cada dia, uns altres són també empresonats pel sol fet de lluitar pel pa de llurs fills!

«Quantes penes per aquestes mares, avui velletes, que van acabant llurs vides sense tornar a veure el fill volgut!

«Homes i dones que amb tant de coratge us manteniu en les presons franquistes, us admirem i desitgem ardentment la vostra llibertat.

Esposes, mares, nòvies, fills dels empresonats, us desitgem l'alliberament dels vostres éssers volguts i junt amb això un felix ANY 1959.

LES DARRERES CONDEMNES

Miquel Nuñez : 15 anys - Frederic Olivè : 12 anys - Manuel Martínez : 10 anys - Albert Badia : 6 anys - Antoni Mullor : 4 anys - Angel Lopezosa : 4 anys - Pere Lara : 4 anys - Valentí Barrueco : 3 anys - Sebastià Cervera : 3 anys - Jaume Puig : 2 anys - Pere Gonzalez : 2 anys - Vicenç Faus : 2 anys - Rafael Lora : 2 anys - Julià Piñeiro : 2 anys - Vicenç Muñoz : 2 anys - Miquel Fernandez : 2 anys - Marià Barón : 2 anys - Lluís Martí i Sever Dempere : 3 mesos d'arrest cadascun.

les autoritats nordamericanes que procuren que l'opinió pública desconegui els metodes dictatorials i represius de les autoritats franquistes.

L'advocat Botson, ex degà del Col. legi d'advocats de Bruxeles, president de la Lliga Belga dels drets de l'home, envià un telegrama a l'Ambaixador d'Espanya al seu país en el que fa pal.lesa la seva protesta contra la detenció d'intel.lectuals espanyols i exigeix que siguin posats sota la jurisdicció de tribunals ordinaris i els hi sigui garantida la defensa.

La Federació Sindical Mundial ha fet arribar a les autoritats d'Espanya una protesta enèrgica contra la detenció de treballadors que han reivindicat augment de jornals

La Confederació Internacional de Sindicats Cristians ha adreçat una lletra al general Franco demanant que els treballadors detinguts a Barcelona després de les vagues de mars fossin jutjats per tribunals ordinaris i a sesio publica. Al mateix temps, l'esmentat organisme fa constar que cap treballador pot ésser considerat delinqüent pel fet d'haver defensat el seu pa.

Resultats prometedors d'un any de lluites de la pagesia

DENCA de la VI Assemblea Nacional de Hermandades en la que les reivindicacions particulars a cada zona de pensable contra la política econòmica del règim en el camp.

Tot al llarg de l'any 1958, l'experiència de la pagesia catalana s'ha enriquit en el curs d'accions que, independentment dels seus resultats, —en alguns casos importants— són plens de promeses pel deute. Cultius foren defensades sovint vigorosament, nous i importants progressos han estat realitzats en el camí de l'acció inais-

Per manca d'espai ens limitem a recordar alguns exemples que recapitem a continuació:

Les nombroses reunions i activitats locals i comarcals en el si dels sindicats i cooperatives del Baix Ebre han contribuït a una manera important a assolir que els arrendadors, per fi, la disposició del cultiu i els arrendadors a cada conreador a arros a murar el 70 % de la collita al preu escauadament baix de 470 pes. quilo.

Els cultivaors de coto han assolit també un èxit important en la seva lluita constant contra les arbitriietats de les empreses concessionaries. Es sabut que des de la collita 1951-52 els hi venien pagant el mateix preu. Però les vigoroses protestes d'un costat i la disminució constant de la superstitie destinada al seu conreu per una altra, han obligat les tals empreses a atlixar la coraa amb la que eno-gallaven els pagesos i, com a conseqüència, el Govern hague d'augmentar el preu del coto en un 31'17 % i un 26'44 % per la primera i tercera categoria respectivament.

Quelcom semblant han assolit els conreadors de remolatxa als quals no solament no els hi havien augmentat el preu des de la collita del 1952-53 que fou pagada a un terme mig de 820 ptes. sino que la reglamentació de l'any passat tixa uns preus que no ultrapassaven un terme mig de 110 ptes.

Les denúncies per part dels pagesos de totes les zones productores i la decisió de molts d'ells de no cultivar més remolatxa, com no demostra la sensible disminució de la producció en els darrers anys, obliga a l'omnipotent i dictatorial trust del sucre a moaerar la seva rapacitat mentres que el Govern, en dictar les normes per a la collita 1958-59, nague de conceair un augment del 25'80 %; insuticent encara, però que no nauria estat conceait sense l'actitutua ferma i decialaa als conreadors de remolatxa.

Merex ésser destacada també la campanya sistemática i argumentada contra l'intervencionisme estatal i per un preu remunerador de l'oli que durant mesos i mesos ha estat menaada a cap a les columnes de «La Voz del Ebre»; com també l'activitat col·lectiva de la «Hermandad» d'Alpades, —comarca de les Garrigues— que d'una manera infaigable i ferma, per la pluma del seu president, Manuel Ramon Kius, han denunciat a través de «Hermandad» el desastre que ha constituït per a la riquesa nacional els milers i milers d'oliveres arrencaades i el despoblament de les zones productores per culpa de la ruïna provocada per l'intervencionisme de les collites i els preus irrisoris, totalment desproporcionats amb el cost dels cultius. Els conreadors d'oliveres de Catalunya, en fer sentir la seva protesta indignada, han contribuït a crear les condicions generals que han obligat el Govern de la Roca, publicades a «Hermandad» de Franco a concedir la llibertat de comerç per l'oli. Les olives que fins ara

rebutjà sistemàticament. Resten satisfetes encara reivindicacions vitals com la d'un preu de l'oli més remunerador, però els cultivaors catalans d'oliveres segueixen el bon camí, car són un exemple de coratjosa i tenaç decisió per imposar el respecte de llurs drets.

Tambe han estat justes i eficaces les cròniques de Francesc Torrents, de Viladada en les que interpretant el sentir dels conreadors de patates de la comarca del Valles, denuncia amb proves concretes la degradació constant d'aquest cultiu com a resultat de les vergonyants especulacions a que es lluren els grups que monopolitzen el circuit comercial, la qual cosa fa que cada any s'en semorin menys, que manquin patates en un país que sempre n'havia exportat i que l'any passat se n'hagin hagut d'importar quantitats importants per al consum nacional les quals s'han pagat fins a 520 pes. quilo.

Però l'exemple més destacat ens l'han donat els pagesos de l'Urgell. Durant llargs mesos han mrenat a cap una acció col·lectiva i organitzada contra les pretensions de la Societat Canal d'Urgell d'imposar el pagament d'un canon arbitrari i abusiu, sense deixar-se impresionar pel fet que la tal arbitriietat fou en un principi «legalitzada» per una Resolució Ministerial.

Formant un bloc a l'entorn del seu organisme representatiu, la Junta Central de Regants, recolzaren en tot moment la seva acció amatents en tot moment a l'aplicació de les directrius que d'ella emanaven. Milers de fulles impreses foren distribuïdes per tots els pobles de l'Urgell per orientar i aconsellar a la pagesia, per alertar-la contra les coaccions i amenaces, per informar-la constantment del curs de l'acció jurídica portada a cap sense vacil·lacions. TOT DEPEN DE LA NOSTRA UNITAT, deia i repetia en síntesis i molt justament la Junta Central. I quan, últimament, els representants de la Junta Central han es-

tar cridats a Madrid, una pluja de telegrames adreçats a Franco han estat enviats pels pagesos des de tots els pobles de l'Urgell, reclamant que es faci justícia.

Si, la pagesia es desvetlla, pren consciència de la seva força i, sobretot, del fet que per a fer respectar els seus drets no hi ha altre mitjà que el d'actuar units i organitzadament, aprofitant totes les possibilitats.

Tals són les arrels dels progressos de les accions col·lectives de la pagesia que són el procés natural d'un retixe de defensa d'interessos particulars i familiars, però que saben cada dia millor que no mes podran fer respectar actuant piegats. I això és tant més necessari, car si de els resultats assolits l'any viscut han estat en certs casos substancials, no és menys cert que la rentabilitat del cultiu segueix essent ruïnosa en una bona part i estan ben lluny encara de corresponere a l'equilibri indispensable en relació a l'augment del cost de la vida, dels impostos, productes industrials i despeses de conreu en el curs dels últims anys.

Per aquesta mateixa raó, aprofitant les experiències de l'any viscut els pagesos catalans continuaran i intensificaran, tot i aprofundint-les encara, les accions menades a cap en els últims mesos.

La participació de tots els pagesos, rics i pobres, a la vida orgànica i activa de les Hermandades i Sindicats; les activitats cooperativistes que constitueixen, entre altres avantatges, una bona escola per aprendre i acostumar-se a cercar solucions comuns als problemes econòmics i socials; l'elecció democràtica en cada organisme local dels millors homes, els més honrats i disposats a defensar els interessos de la pagesia, sense tenir en compte la seva manera de creure i pensar, són, entre altres, mesures necessàries per a poder lluitar amb eficàcia.

GUAL VILLALBÍ EN EL SUPERMERCAT DE BARCELONA

Substituint el Ministre de comerç i en nom seu, Gual Villalbí ha estat encarregat del discurs inaugural —un discurs més— amb motiu d'obrir el super-mercat instal·lat en el Passatge Domingo, entre la Rambla de Catalunya i el Passeig de Gràcia.

Gual Villalbí ha començat el discurs, com ho fa sempre el seu colega, Ullastres, exaltant l'elevació del nivell de vida del poble, de la manera més cínica i revoltant. Segons ell, els preus puguen perquè els treballadors compren massa i massa bo. I això obliga el Govern a entaular una veritable batalla —la batalla dels preus— contra els comerciants.

D'un tret, Gual Villalbí pretén matar varis pardals, aplaudit per tota la «crema» capitalista de Barcelona que l'envoltava en la citada inauguració.

Primer, insulta els treballadors que reclamen insistentment augment de salaris, perquè amb els salaris actuals **no es pot viure, no poden comprar i no els aportarà a ells cap vetatja el super-mercat**, instal·lat en un barri que no acostumen a freqüentar.

Segon, Gual Villalbí pretén culpar els petits comerciants de l'encariment dels preus i presentar el Govern com vetllant per fer-los baixar. La realitat però és ben bé una altra. Són el Govern i els capitalistes els que fan pujar els preus, amb dany per als treballadors i també pels petits

comerciants que venen menys i amb menys marge beneficiari, menjat per impostos cada dia mes teixucs i variats.

Tercer, Gual Villalbí senta plaça de gran comerciant assegurant superbeneficis a un super-mercat instal·lat per l'Estat, sense pagar lloguer ni impostos ni contribucions, amb tots els asos i «trufos» a les seves mans.

«La Vanguardia», però —qui ho havia de dir— s'ha encarregat de tirar aigua sobre l'entusiasme de Gual Villalbí: **«Allí no es regala res a nungú».**

En veritat, que no és fàcil veure quin avantatge podrien trobar les famílies treballadores de Sans, de la Barceloneta i del Poble Nou, per exemple, anant a veure si estalvien dos rals, començant per invertir-ne deu entre el transport i el temps que hi haurien de perdre.

La dictadura acut a coses cridaneres com una manera de guanyar temps i d'aturar amb promeses embusteres als que es deixen enganyar. Però això mateix demostra la impopularitat del règim, impopularitat cada cop més extensa i conscient.

Els treballadors no es deixaran enlluernar, ni enganyar. La culpa de la puja dels preus és del règim i no dels petits comerciants. Aquells i aquests s'uniran encara més contra la dictadura per un autèntic millorament de les condicions de vida del poble.

En el número de desembre darrer, «Trellall» s'ha referit al discurs pronunciat per Acedo Colunga el dia de 2 novembre i, comentant les amenaces del Governador contra els catòlics, posava de relleu el creixent aïllament de Falange i de les autoritats franquistes.

El dia 8 de desembre, l'Abat de Montserrat també va sentir la necessitat de replicar al citat discurs d'Acedo Colunga i ho va fer en forma de «planys» des de la trona i davant d'un miler de persones en l'Església del Monestir.

«**Germans estimats: deixeu-me avui fer un plany.**» Així va començar l'Abat aquesta part de la seva plàtica. I després d'enumerar tots els elements per a que quedés ben clar que es referia al discurs del Governador, va afirmar que l'Església diu la veritat i va continuar:

«**Si aquesta veritat no és agradable als que governen, que canviïn ells! Diuen que són catòlics, que van a combregar... Que combreguin amb les idees de l'Església que són de LLIBERTAT, que són de disciplina, que són de benestar social, que són les més íntimes naturals i sobrenaturals...**»

«**Ens planyem profundament del blasme que se'ns ha fet. Esperem que hi haurà reconciliació i que serà pública, perquè ha estat motiu d'escàndol per a tot el poble. Oferim aquest sacrifici pel bé de l'Estat, pel bé de les autoritats. I que la mare de Déu no vegi altra cosa que un zel potser exagerat, potser equivocacat, sens dubte equivocacat, per part d'aquesta autoritat que ha volgut dir, que ha volgut fer aquestes coses, sobretot en el dia d'avui, sobre la joventut, com si no tinguéssim nosaltres prou responsabilitat davant de les coses d'aquest món.**»

«**Perquè som de Déu, perquè les nostres accions volen ser de Déu, nosaltres tenim la responsabilitat també humans, procurem tenir-la. I abans de dir una cosa públicament, valdria la pena de mirar-s'hi una mica més i fer tots els possibles per anar sempre d'acord amb tots els poders, sobretot amb el poder de l'Estat, però sempre en la VERITAT, en la LLIBERTAT, en la JUSTICIA.**»

«**Germans: perdoneu aquesta expunició i tornem altra vegada a pensar en la glòria de Déu...**»

D'UN temps ençà la inquietud de l'Església per la situació que s'està creant a Espanya és molt visible. La tibantor entre el règim i les masses populars ha adquirit una tal tensió que l'Església veu venir el moment en què la corda va a trencar-se. Amb les seves advertències i actituds, l'Església tracta d'evitar al país trasbalsos violents amb fins propis particulars que no depassen pas la seva concepció social conservadora.

Tanmateix, les condicions concretes que s'han creat a Espanya permeten i aconsellen una coincidència des de les posicions més conservadores fins a les més revolucionàries.

L'obertura vers el progrés polític, econòmic i social exigeix com a primer pas l'acabar amb la dictadura i aquest objectiu és ensems una mesura indispensable per a evitar al país daltabaixos violents. D'ací que unes i altres forces, d'esquerra i de dreta, conservadores, moderades i revolucionàries, poguem coincidir en l'interès comú de fer possible una **transició pacífica** del règim actual aborrit per tot el poble a un règim de llibertat i de més benestar social a base de la democràcia.

Ja fa algun temps, l'Església, o almenys nombrosos sacerdots i una part de les jerarquies, va adoptant actituds favorables

al moviment de reconciliació nacional i a la concòrdia ciutadana. D'aquesta manera s'estan creant condicions concretes per a coincidir i per a unir les forces polítiques representatives del sentiment catòlic amb totes les altres.

En els darrers temps, la caiguda de diverses dictadures sud-americanes és un exemple que invita les jerarquies, i també altres elements dretans, a reflexionar sobre el pròxim esdevenidor d'Espanya. Mentre l'exemple de Venezuela demostra que es pot passar pacíficament de la dictadura a la edmocràcia, unint-se totes les forces polítiques del país oposades a la dictadura, un altre exemple més recent, el de Cuba, mostra com la resistència dels dictadors a cedir a la voluntat del poble i les vacil·lacions de certs sectors a unir-se amb el poble, provoquen finalment trasbalsos i violències, sense salvar les dictadures.

L'interès nacional d'Espanya i l'interès de tots els espanyols està en unir les forces oposades a la dictadura, de manera que aquesta unitat determini l'ensulsiada de la dictadura i un canvi pacífic cap a un règim de llibertat i de progrés social.

La plàtica de l'Abat de Montserrat fa esperar una actitud més ferma i decidida de les Jerarquies eclesiàstiques en l'esmentada direcció i també sembla confirmar-ho el fet que alguns sacerdots, entre els quals un observador enviat pel Bisbe de Barcelona, ha aïn assistit a presenciar el Consell de Guerra suara celebrat contra el camarada Miquel Nuñez i els altres 18 treballadors condemnats pels fets de març del 1958.

Actualment, la millor manera d'avançar en la línia de reconciliació nacional i de concòrdia ciutadana, seria el fet que l'Església i les seves jerarquies prenguessin posició al costat de tot el poble a favor d'una amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics, per tal de cloure el capítol de la guerra civil que res no justifica que encara continuï, al cap de 20 anys d'arabada, a través de la repressió i dels Consells de Guerra.

DECLARACIONS DEL Sr. TERRADELLES PER AMERICA

Amb motiu de celebrar-se a l'Argentina els Jocs Florals de la Llengua Catalana, el senyor Josep Terradellas, investit del càrrec de President de la Generalitat en l'exili, s'ha traslladat a aquell Continent i es troba visitant els nuclis catalans i espanyols de diversos països d'Amèrica.

Ens han arribat notícies d'una conferència de premsa tinguada pel senyor Terradellas a Santiago de Xile, en el curs de la qual va declarar que el viatge responia a la invitació de diverses entitats catalanes i a l'afany de tractar amb elles «**la manera més eficaç d'ajudar els germans de l'interior a realitzar una obra eficient en la lluita contra la dictadura.**»

El senyor Terradellas va valorar la lluita de es masses populars, principalment dels obrers i dels estudiants universitaris, i va afegir: «**La repressió és molt dura allí, però som capocs de destruir la dictadura. La lluita de les forces antifranquistes en la clandestinitat augmenta de dia en dia, malgrat les persecucions.**»

A una pregunta sobre l'opinió que li mereixia la política de Reconciliació Nacional plantejada del Partit Comunista d'Espanya, va respondre: «**Nosaltres aprovem tot allò que signifiqui desia de canvi. Estem amb tot moviment que demostrï esperit de lluita i què signifiqui un pas en-**

Ribadelago!, poble petit de Zamora pròxim de Portugal.

En invocar aquest nom i els més de 150 morts en un instant, la ira desborda contra els criminals autèntics, causants de la destrucció del petit poble i de la mort de quasi tots els habitants.

La premsa i la ràdio intervingudes ho volen presentar com una calamitat de la natura, com no fa gaire van presentar la tragèdia de València.

En les contradiccions de la informació oficial, però, trasllueix el crim del règim de dictadura i corrupció. «**Que les aigües han desbordat la presa,**» que «**un terratrèmol l'ha trencada...**»

Mentida una i altra versions oficials! la desgràcia és el resultat de la corrupció imperant, de l'afany d'enriquir-se ràpidament dels mangonejadors del règim, que posen sorra i es fan pagar ciment.

Fa dos anys que donya Carmen de Franco va inaugurar aquesta presa, prometen progrés i benestar a Ribadelago i altres pobles dels voltants. Avui, la mort i la desolació hi imperen. Avui Franco fa anunciar l'apadrinament d'un poble... que ja no existeix. Més hauria valgut revisar abans com havia estat construïda la presa i que s'hi havien invertit el ciment i altres materials necessaris per a la seva solidesa.

La culpa real de la tragèdia de Ribadelago és la corrupció imperant, fomentada pel règim dictatorial àvid d'inauquacions brillants, a través d'obres que serveixen per engreixar els partidaris del règim, assegurant-los d'altra banda la impunitat en no admetre cap mena d'oposició, cap intervenció d'autèntics representants de les masses populars, que podrien denunciar la corrupció i els veritables culpables d'aitals traagèdies.

Més que mai, en interès del poble i del país, cal exigir la llibertat d'informació, de premsa i de paraula, la llibertat de denunciar els negocis bruts i la banda d'apropitadors que estraperlegen posant en perill la vida de pobles enters d'Espanya.

davant cap a la caiguda de la dictadura. Donem tot el recolzament a una lluita sense exclusions de sectors ideològics.

Més endavant, responent a una altra pregunta sobre les bases nord-americanes instal·lades en territori espanyol, va explicar que a Espanya no existeix cap política independent i nacional, perquè està supeditada a les bases nord-americanes. és a dir, a la forta pressió dels que les hi han instal·lades tot i que Espanya no és membre de l'OTAN.

Després es va referir a la situació econòmica i a les grans dificultats en què es debat el poble de Catalunya i de tot Espanya i al desprestigi creixent de la dictadura, convertint-se en oposants nombrosos elements que anteriorment li han estat favorables. «**Per això —va afegir— cal menar una acció comú amb els franquistes antifranquistes.**»

Les notícies que en tenim presenten com a positiu aquest viatge del President de la Generalitat per terres d'Amèrica, en el sentit d'influir a favor de la unitat de tots els catalans de l'exterior per a que reverteixi a l'interior en la unitat d'acció de totes les forces d'oposició de Catalunya i per tal d'ajudar materialment i moral a llur lluita i contra la repressió franquista.

XINA I EL "GRAN SALT ENDAVANT"

L'ANY DEL GRAN SALT XINES. — Un dels fets històrics més considerables de l'any que acabem de viure està constituït pel conjunt de transformacions i de progressos que en l'edificació econòmica i social han tingut lloc en el territori de la immensa Xina popular.

L'any 1958 haurà estat per als 600 milions de xinesos l'any del gran salt cap endavant, segons la formulació de Mao Tse Tung: «Ja sigui en l'agricultura, en la indústria, la cultura i l'educació o en els altres dominis de l'edificació, arreu la situació està marcada pel **gran salt cap endavant**. Gràcies als esforços conjuminats del poble enter, sota la direcció del Partit Comunista, el ritme de l'edificació socialista en el nostre país ha estat considerablement accelerat.» (8 de setembre del 1958).

Quins són els fets? Sintetitzant-los al màxim podem dir que es tracta d'una fulgurant acceleració dels ritmes d'augment de producció, de l'obtenció de tals volums de producció agrícola i industrial —superant en molt les més optimistes previsions que havien estat establertes— que permeten avui de dir que la Xina, que encara ahir era un país semi-colonial, ocuparà ja el pròxim any, el 1960, el tercer lloc mundial en una sèrie de produccions de gran importància. Aquest gran salt té un caracter tan sensacional per a l'immediat esdevenidor xinès i mundial, que ha suscitat forcosament arreu del món una extrema quantitat d'anàlisis i de comentaris. Si tenim només en compte els dels medis capitalistes, veurem que en aquest concert les notes dominants són la sorpresa i l'astorament. En el diari «Le Figaro» del 18 d'octubre del 1958, el conegut diplomàtic i acadèmic francès reaccionari, Francois-Poncet, s'esbadalia: «Si-qui com sigui, el desvetllament de la Xina i el seu pas al comunisme són veritablement un dels esdeveniments més importants i potser l'esdeveniment capital de la nostra època.»

LA LINIA DE MASSA. — Aquesta impressionant acceleració històrica dels ritmes de l'edificació del socialisme a Xina, la transformació de l'immens país en una potència de primer ordre i el millorament incessant del nivell de vida general dels 600 milions de xinesos tenen per base la fecunda tasca dirigent assumida pel Partit Comunista xinès, que ha sabut aplicar constantment el marxisme-leninisme i la dialèctica al seu treball pràctic, que ha reeixit en associar la veritat universal del marxisme-leninisme a la pràctica concreta de la revolució xinesa, acordant un riurós esperit de principi a un esperit viu i creador, identificant-se amb les masses de milions i milions de xinesos. Es així com ha estat possible de fer passar a la realitat quotidiana la gran profecia històrica de Marx, quan evocava una gran època en què «vint anys es concentrarien en un dia».

Dels procés de gegantines transformacions iniciat fa uns vuit anys a Xina pot dir-se que el «gran salt cap endavant» de l'any 1958 n'ha estat fins ara una de les culminacions. En el 1955 el Comitè Central del P.C. xinès llançava una crida per tal de substituir al ritme de desenvolupament previst en el I pla quinquennal (1953-1957) que la realitat havia superat, un altre de molt més accelerat. La segona sessió del Vuitè Comarés (maig del 1958), enriada pels arrojats resultats ja aconseguits i les experiències obtingudes, llançava una de les consignes centrals per a l'edificació del socialisme se-

gons el principi de la «quantitat i de la qualitat, de la rapidesa i de l'economia» que havia estat formulat pel Comitè Central: la línia de massa.

No hi ha dubte que aquesta «línia de massa» establerta pel P.C. xinès és un dels aspectes més originals de l'aplicació de la veritat general del marxisme-leninisme a les característiques nacionals concretes de la immensa Xina popular. Es tracta de la mobilització del conjunt de la població xinesa, basada en el desplegament de l'entusiasme i l'esperit creador dels 600 milions de xinesos i en l'aprofitament de les immenses energies que enclou aquesta grandiosa massa humana. La clau de l'èxit d'aquesta línia de massa és copsar plenament que recolzar-se en 600 milions de xinesos és recolzar-se en la més puixant força creadora de la humanitat.

«EL PROGRES AGRICOLA MES IMPRESSIONANT D'ENÇA QUE EL MON ES MON». — Amb aquesta frase lapidària un conegut especialista estranger de les qüestions agràries, resumia, de retorn d'un viatge a Xina, els gegantins progressos realitzats per l'agricultura.

Heus ací les xifres de la producció global d'alguns productes agrícoles fonamentals en el 1958 (en milions de tones): Blat d'hivern, 34; blat de primavera, 5; arròs precoç, 43,5; arròs tardà, 56,5; cotó 3,5; faves de soja, 12,5, etc. Aquestes xifres indiquen que la producció del 1958 ha estat sensiblement de més del doble de la del 1957 (la qual, com hom sap, havia ja progressat notablement).

Que un fet així es produeixi en un país important, no té cap precedent històric.

Aquestes xifres indiquen, per exemple, que la Xina acaba de superar als E.E.U.U. en quant al volum total de la collita de blat, arròs, cotó...

Diem, tot seguit, que aquest extraordinari salt de l'agricultura és degut a la fecunda aplicació de la línia de massa i molt concretament al volum, a l'extensió sense precedents dels treballs d'irrigació i derivats (asseccament de pantans, desviació de cursos d'aigua, bonificació de terres, etc.) que arreu de l'immens camp xinès han estat efectuats per milions i milions de camperols. Una xifra prou demostrativa: En el curs de l'hivern 1957-1958 la realització del conjunt d'aquests treballs ha significat l'excavació de terres d'un volum de 58 mil milions de metres cúbics, és a dir, com si haguessin estat excavats 300 canals de Panamà! Dit en altres termes, en el 1949, en establir-se el poder popular, hi havien a Xina 21 milions d'hectàries irriades, en el 1957 n'hi havien 34 milions, i a la fi del 1958... 66 milions! En una mica més d'un any la Xina popular ha irriat més terres que la vella Xina en els dos milenaris de la seva existència.

UNA INDUSTRIA DE MASSA. — Es difícil resumir en unes línies les característiques del salt cap endavant en el domini industrial. Però dues simples dades ens donaran una idea aproximada del camí recorregut en els últims mesos. En el curs del primer pla quinquennal la producció industrial xinesa ha augmentat a un ritme anual mitjà de 19,2 % en lloc del 14,7 % previst. L'any 1958 (primer del seon quinquennal xinès) ha vist realitzar-se una acceleració incomparable en el ritme del creixement industrial, fins atènyer un augment global de més del 60 %! No cal ni dir que en aquestes con-

dicions, amb uns tals ritmes, la consigna llançada per Mao Tse Tung en el 1957 de superar la potencialitat industrial de la Gran Bretanya en 15 anys, serà realitzada ben abans d'aquell termini... Des d'ara pot ja afirmar-se que en el pròxim 1960 Xina serà una potència industrial de primer ordre.

Quin és el «secret» d'aquests ritmes revolucionaris? El troben, una vegada més, en l'aplicació audaç i creadora de la «línia de massa».

Es ben sabut que el fraternal ajut soviètic ha permès a la República Popular de Xina de posseir en un breu termini històric importants centres industrials, alguns acabats, altres en curs de construcció, que constitueixen el que podríem dir-ne l'osatura industrial de la nova Xina. Però en aquest immens país per a realitzar una ampla industrialització en el termini més curt no n'hi havia prou en comptar solament amb els gran centres industrials creats o en creació. Calia mobilitzar igualment totes les energies i recursos humans i materials que es troben a tots els confins del seu immens territori, sobretot les energies pageses (400 milions de persones) que constitueixen la gran massa de població. En això ha consistit l'aplicació de la «línia de massa» en la producció industrial. Es així com han nascut i neixen, com s'han perfeccionat i perfeccionen arreu del camp xinès, els petits forns d'acer, les mines reduïdes, els tallers i petites empreses, tots els quals se serveixen de la mà d'obra pagesa que a Xina, tradicionalment, passava dies i dies inempleada víctima de l'atur i de la fam... Aquesta extraordinària experiència en curs, en ple desenvolupament, ha estat un dels factors determinants del «gran salt cap endavant» de la indústria xinesa.

BROTS DE COMUNISME: LES COMUNES POPULARS. — No es pot separar aqueix breu exàmen, del neixement de les comunes populars al camp, que ha pres una volada irresistible a tot el país i que aplega ja avui gairebé la totalitat de la població pagesa. Què és una comuna popular?: «La comuna popular és una unitat de base de la societat en la qual els treballadors s'uneixen voluntàriament, sota la direcció del Partit Comunista i del govern popular. Té per tasca l'organització de tota la producció agrícola i industrial, els intercanvis, la instrucció i la cultura popular, els afers polítics o l'interior de la seva esfera d'acció.» (article primer dels estatuts de la comuna popular de Weishing, de la regió de Honan, una de les primeres que foren creades).

No és possible en el limitat quadre d'aquestes línies de fer un exàmen, per més simple que sigui, de les característiques d'aquestes noves entitats socials xineses que són avui una forma d'organització per accelerar la construcció del socialisme, per esdevenir, demà, la unitat primària de la futura societat comunista.

Assenalem només, per concloure, dos dels aspectes més importants que avui ofereixen les comunes populars xineses.

La comuna popular ha permès fer més possible i estendre al màxim la gran activitat edificadora, de massa, en l'agricultura i en la indústria al camp xinès, dirigint i coordinant l'activitat creadora de llurs membres, en els dos dominis llegats. Ha fet igualment possible d'organitzar el millorament del nivell de vida i del benestar de les enormes masses de la pagesia xinesa, deslliurant-les de velles privacions i misèries, elevant-les a una nova vida més cultural, més lliure i més col·lectiva.